

L'OFENSIVA QUE HA INICIAT EL GOVERN ESPANYOL ÉS D'UNA ENVERGADURA CONCLUSIVA

Jordi Badia



Periodista

I doncs, què ens pensàvem!

Les eleccions del 25 de novembre van complir la funció per la qual era necessari que es convoquesin: per comptar-nos i així saber quants catalans hi ha a favor de fer un referèndum d'autodeterminació i, aproximadament, quants catalans hi votarien a favor. Ara ja ho sabem. Tota la resta són aritmètiques parlamentàries i interessos i estratègies de partit, legítimes i necessàries. Els resultats que van sortir del recompte dels vots són prou concloents, i amb una participació rècord del 70 per cent són, a més, fidedignes.

AIXÍ DONCS, SABEM que hi ha una força parlamentària de 87 escons, almenys (107 si hi sumem els diputats del PSC que en campanya electoral van declarar-se a favor de fer una consulta, ni que fos per votar-hi que no), que és suficient per convocar un referèndum; però també sabem que els partidaris de la independència de Catalunya no són ni prou forts, ni prou nombrosos, ni estan prou units per anar a les urnes amb garanties de guanyar. I també sabem, o hauríem de saber, amb quina mena d'estat ens les hem d'haver. Per si algú se n'havia oblidat i es pensava que acabades les eleccions acabada la ràbia, aquesta setmana el ministre d'Educació, José Ignacio Wert, ens ho ha deixat clar, castellanament i castissament. El vaitot de l'espanyolisme contra la nació catalana, dirigit pel PP de José María Aznar des de la FAES i des del govern de Mariano Rajoy, és inequívoc. És



LLUÍS ROMERO

un atac colossal perquè té una vocació definitiva.

LA PRIMERA ANDANADA l'han adreçada contra el català a l'escola. La cobertura jurídica ja se l'han procurada amb les sentèn-

Al govern li queden poques sortides, i cap pot ser eficaç a mitjà termini

cies del Suprem i el Constitucional en contra de la immersió lingüística i de l'Estatut; el que ara fan és desenvolupar-les, simplement. Al govern li queden poques sortides, i cap pot ser eficaç a mitjà termini. La insubmissió i el recurs, que esdevindran urgents i ineludibles, només serviran per donar-los més arguments jurídics per llançar-nos al damunt: perquè la justícia espanyola és, per damunt de qualsevol altre interès, espanyola.

MENTRE EL CONFLICTE institucio-

nal per la supervivència del català es va descabdellant, l'espanyolisme instal·lat al govern de l'Estat anirà asfixiant financerament la Generalitat amb l'objectiu manifest d'abocar-la a l'incompliment del dèficit que té imposat. L'espanyolisme tant com puguin per evitar que quadri els comptes. Així tindran la raó per intervenir-ne l'administració i posar en marxa l'obra definitiva de desmuntatge de la nació catalana: TV3 i Catalunya Ràdio, les ambaixades i les empreses públiques, les subvencions a les entitats catalanes com

Òmnium Cultural i tota la pesca nacional.

NO ESPOT ADDUIR que no se'ls veu a venir. Pensar-se que hi ha espai per al diàleg o per quedar-se quiet i resistir i salvar els mobles o els mots, amb la revolta o la insubmissió, girant-s'hi d'esquena, és d'una ingenuïtat fascinadora. Són al País Valencià de fa molts anys, campen lliures per les Illes Balears i ja els tenim a tocar d'Almacelles. Podem fer veure que no ho veiem, que València, les Illes o la Franja són territoris aliens que no són de la nostra incumbència, però va ben bé així. L'ofensiva que han iniciat és d'una envergadura conclusiva.

HI HA PLANTEJAT el ser o no ser de Catalunya com a nació. L'única via de supervivència possible és la independència perquè dins d'aquest Estat espanyol no hi cap una Catalunya nació. Davant d'aquesta disjuntiva, podem creure'ns que el més eficaç és celebrar com més aviat millor un referèndum d'autodeterminació i anar-nos-en de l'Estat espanyol a cuitacorrents. No obstant això, s'han de mesurar molt bé els riscos que implica, que no em semblen pas menors. Perquè amb l'estratègia de vaitot de l'espanyolisme fa l'efecte que el pretenguin. I és que hem de ser conscients que convocar una consulta i perdre-la significaria assestar un cop molt fort a la independència de Catalunya, seria condemnar una generació almenys a no fer-ne cap més. I una generació és un temps excessiu. No aturar-se no vol dir córrer.